

Evangelitzar

Els moments greus que estem vivint demanen de cada un de nosaltres una reflexió molt personal i sincera sobre quins són els valors essencials del cristianisme i de com vivim la nostra fe. Hem d'aprendre a escoltar el món d'avui, amb tota la seva complexitat, els seus anhels i la seva buidor, per poder-li transmetre d'una manera nova allò que li pot donar impuls, sentit i esperança.

Tots ens hem de sentir compromesos en aquesta tasca, tots hem de fer l'esforç d'anar a les arrels de l'evangeli. Evangelitzar és molt més que organitzar uns actes, per molt importants i necessaris que siguin, és, abans que tot, viure de tal manera la nostra fe que sigui significativa, que provoqui preguntes i interrogants al món que ens envolta.

“Mestre, on habiteu?” Aquesta és la primera pregunta que feren a Jesús els seus deixebles, fortament impactats i atrets per la seva persona i les seves paraules. Aquest jove rabí predicava una doctrina nova i ho feia amb autoritat, no com el que estaven acostumats a sentir a les Sinagogues... Aquest trobament havia de capgirar la seva vida.

“Veniu i ho veureu” Aquells joves inquiets i insatisfets, que buscaven algú que els alliberés i que alliberés el seu poble, que els ajudés a donar sentit a la seva vida, què devien veure en Jesús que els fes decidir a anar amb ell? On els devia portar, ell que més endavant digué a uns que el volien seguir: “les guineus tenen cau i els ocells niu, però el Fill de l'home no té on reposar el cap?” Ell no tenia cap altre recolzament ni seguretat que una immensa confiança en el seu Pare, i demanava als públics i als pecadors que l'acollissin a casa seva...

Crec que el primer pas per poder evangelitzar és una conversió sincera, que no és altra cosa que obrir el cor per deixar que Jesús entri a casa nostra, a la nostra vida i la transformi, per anar esdevenint deixebles. Com Ell, no volem tenir altra força ni altre recolzament que Déu, el Pare. Evangelitzem quan hi ha una coherència entre el que creiem, el que diem i el que fem, quan la nostra vida traspua l'amor que hem rebut, quan cultivem els valors interiors que després podem oferir als demés, perquè llavors la bondat, la tendre-

sa, la misericòrdia, la pau, el perdó, la justícia, la solidaritat, no seran paraules buides sinó el fruit d'una experiència viscuda i d'un desig sincer d'amor i d'entrega.

Per això, el nucli de la nova evangelització que proposa l'església ha de ser un retorn a la frescor i la sim-

plicitat de l'evan-geli i saber unir a la fidelitat al que és essencial, la capacitat d'obrir-se per oferir-lo amb un llenguatge nou, d'una manera més creïble i cordial per al món d'avui.

CATALINA TERRATS

Des de la comunitat

CONFERÈNCIES

divendres, 2 de març **Víctor Codina**
L'Esperit Sant avui

divendres, 20 d'abril **Josep M Rambla**
Aprendre a viure

ambdues conferències començaran a les 19.30
les vespres s'avançaran a les 19.00

CONCERT

diumenge, 25 de març, a les 18 hores,
a l'església del monestir

The Passion of Our Lord d'Eugene Butler
Cantata per a cor, solistes, piano i narrador
a càrrec de la **Coral Caelum**
Direcció: **Óscar Peñarroya**

Projecte solidari de quaresma

Projecte Rosalie Rendu

Espai de Vincles

A la nostra ciutat hi ha persones en situació d'exclusió social i sense sostre, amb anys de permanència al carrer, amb hàbits i funcionament de solitud i desestructuració molt arrelats, que no accepten ser ateses pels serveis de les xarxes d'atenció existents. Pel fet de rebutjar aquests equipaments, aquestes persones estan en situació d'exclusió social severa, ja que es mantenen al carrer durant tot el dia i tota la nit.

Poder acollir la realitat d'aquestes persones, acostar-s'hi des de la relació personal amb calidesa, fer-los un acompanyament continuat, oferir-los un espai on passar la nit al mateix barri on passen el dia, és el somni de la Maria Àngels Segalés, carmelita de la caritat de vedruna, que fa anys es va sentir cridada a compartir la sort d'aquestes persones . La Maria Àngels, d'una seixantena d'anys, d'aspecte fràgil però amb un convenciment interior que li fa moure muntanyes, viu i dorm al carrer, com ells i amb ells, vesteix amb el que li donen, com una més sense sostre, menja en els menjadors socials i es dutxa en centres d'acollida.

Fa mes d'un any i recolzada per les entitats també dedicades a l'acollida de persones en situació d'exclusió i sense sostre, han buscat un lloc adequat per poder atendre aquestes persones i fer realitat el somni de la Maria Àngels: donar-los un aixopluc per poder dormir durant la nit, sobretot quan el fred és més intens. Finalment, després de molts intents i moltes dificultats, aquest somni, "el somni de Noè", nom amb que inicialment es va batejar el projecte, s'ha fet realitat. (Noè, en hebreu, vol dir descans.)

El centre estarà obert de les 21,30 a les 7,30 del matí. Oferirà mitjans per poder descansar de manera digna i segura, els serveis de consigna, higiene, rober, un lleuger ressopó calent al vespre i un altre a l'hora d'esmorzar.

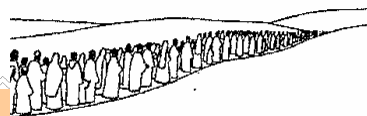
Per utilitzar l'espai d'estada no hi haurà cap exigència prèvia. L'admissió es deriva de la situació de necessitat de la persona que ho demana.

La realització del projecte precisa de mitjans econòmics per adequar el local que està situat al Carrer Arc del Teatre número 21, cedit per les Filles de la Caritat. Serà necessari equipar-lo i també donar-lo a conèixer per poder captar voluntaris .

Finalment el Centre portarà el nom de Rosalie Rendu, nom que pren com referència el d'aquesta Filla de la Caritat de Sant Vicenç de Paül, que va viure en la primera meitat segle XIX i que va ser l' inspiradora de múltiples moviments de caritat per combatre la pobresa en un dels barris mes conflictius i pobres de Paris i que encara avui és molt recordada.

Per a qualsevol informació podeu dirigir-vos a:
cata.veres@gmail.com

Quaresma

El gest de la imposició de la cendra que inaugura la quaresma ens convida a convertir en cendra el nostre cor envellit, i a deixar que el foc calcini en nosaltres i en la humanitat sencera, tota violència, tota repressió, tota prepotència, tota por. [...] L'Església ens convoca a deixar que l'Esperit renovi els nostres cors perquè de la pols de les nostres cendres en pugui brotar la vida i la festa.

La quaresma és un temps de gràcia, una invitació de Déu que vol trobar-nos d'una manera nova i portar-nos més lluny en el camí que duu a la Vida. En aparença, aquest camí sembla conduir a la mort: una creu es perfila a l'horitzó i, potser ens assalta el desig de tornar enrere. Però qui es decideix a avançar confiantment cap amunt, farà l'experiència que aquesta pujada dura i incerta desemboca en una vida més autèntica, i comença a entendre les paraules de Jesús: "El qui perdi la vida per mi, la guanyarà".

El dejuni a que ens invita la quaresma és de debò quan ens despullem de l'equipatge inútil, quan prenem contacte amb la nostra pobresa radical, quan ens convertim en constructors de reconciliació i de llibertat, quan compartim, sense fer càlculs, amb aquells que viuen despulats del necessari. Aquest és el dejuni que Déu vol i el que fa possible que Ell trobi un lloc en el fons de nosaltres mateixos.

I és aleshores quan ens adonem que la festa veritable és interior i que és l'Esperit el qui la suscita en els nostres cors, si estem disposats a acollir-la. Però per a aconseguir-ho necessitem parar-nos, trobar temps i espais d'interiorització enmig del nostre ritme accelerat a fi que es desperti en nosaltres el desig de trobar-nos amb Jesús.

Feliços nosaltres si responem a la seva crida i deixem que el seu amor ens transformi i ens porti cap a la Pasqua.

DOLORES ALEIXANDRE, RSCJ

Des de la Fraternitat

Aprofundir en les Pautes de Vida

D'acord amb les nostres Pautes de Vida, «els germans i les germanes de la Fraternitat adoptem el compromís amb la comunitat monàstica de Sant Pere de les Puel·les de fer junts un camí de **recerca de Déu**, en l'aprenentatge sobretot de l'amor per ell i pels germans en l'escola del servei diví, en un **procés de conversió permanent**.»

Així ens trobem plegats, monges i laics a la falda del Mestre, amb la sensibilitat infosa pel tarannà singular de la Regla de Sant Benet que ens convida a fonamentar la nostra vida en els valors perennes de la senzillesa, la humilitat, la sobrietat, l'acolliment, la tolerància, la netedat de cor, el silenci, la unitat interior, la creativitat, ...

Aquest curs ens hem proposat d'aprofundir en les nostres Pautes de Vida, redactades fa uns vuit anys, per contemplar-les amb la mirada renovada del moment present, que ens n'ofereix una perspectiva diferent i cada vegada més profunda.

La riquesa del grup ens permet avançar pel camí de l'Evangelí, amb l'escalfor de la mà del germà, sempre a punt per alçar-te en les caigudes, emmirallar-te en els seus ulls i descobrir-te en el seu cor. I, així, poc a poc, experiència rere experiència, anar construint plegats l'únic cos del qual formem part des del principi del temps.

REGINA FERRANDO

Els dies 21 i 22 de gener es va celebrar a Barcelona el II Fòrum Català de Teologia i Alliberament. Pel seu interès transcrivim el manifest que es va llegir com a cloenda

«Amigues i amics, el sol fet de trobar-nos ha estat ja una festa. Perquè encara que ho sabíem, aquests dies hem constatat que “som més dels que ens creiem”. Sovint ens sentim aïllats, cadascú preocupat per tirar endavant el seu projecte o el seu compromís en un context de dificultats creixents, i no ens coneixem. La trobada volia ser una finestra oberta als altres, i ho ha estat. Per sort “som més dels que ens creiem”.

Som els que busquem, potser sense saber-ho, aquelles arrels a l'interior de cadascú de nosaltres que donen sentit a la nostra vida, a la vida de tot ésser humà. És allò que ens sobrepassa, allò que ens transcendeix, l'horitzó cap al qual tendim. És també allò profund que viu en l'interior de cadascú, que ens mou cap a la llibertat i la fraternitat, que dona sentit a la relació amb els altres. És la font profunda d'on raja felicitat, obertura, solidaritat. És el que tota persona busca al llarg de la vida, i al que cada cultura o religió - com hem constatat aquests dos dies - li ha posat un nom diferent. Per això, en aquest aspecte, en la vivència d'aquesta dimensió profunda, “som més dels que ens creiem”.

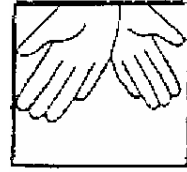
“Som més dels que ens creiem” els qui vivim amb indignació la indecència d'un sistema injust, i des de les més variades experiències intentem canviar-lo: des del camp de l'economia, de l'educació, de la salut, des de les institucions o des de fora de les institucions, des de la solidaritat internacional, des de l'acollida dels sense papers, al qui viu i dorm al carrer, al qui s'ha quedat sense subsidi, des del respecte a tota mena de diferències. Els qui aquests dos dies ens hem trobat hem estat afortunats en veure-ho. Però sabem que, fora d'aquí, “som molts més encara dels que ens creiem”.

Som també els qui ens hem trobat en mil i una ocasions treballant per la Pau. El treball per la Pau és un dels senyals que identifica la nostra conducta. En un món on governa la violència i on sembla que no se'ns escolti, cal que coneguem que “som més dels que ens creiem” els qui ens hem revoltat contra les guerres de lluny, però també contra la violència de més a prop, entre altres raons perquè aquelles guerres són conseqüència del nostre benestar.

Aquesta primavera ha quedat de manifest a les places de les ciutats i pobles que “som molts més dels que ens creiem”, de totes les edats, classes i procedències. L'onada d'un altre món possible ha començat a envair el món, des de Tunísia i Egipte, Madrid, Barcelona, el Japó, Nova York, la Xina. Des d'aquesta petita trobada d'aquests dies 21 i 22 de gener a Barcelona, hem fet nostres les esperances de la resta del món.

Les exposicions dels tallers han estat l'expressió de la riquesa viscuda des de baix, des de l'espiritualitat alliberadora, des de la solidaritat, des del treball per la justícia i l'austeritat, i des de la Pau i la reconciliació. Continuarem treballant en la mateixa direcció.

Convoquem ara ja, per d'aquí a dos anys, pel gener de 2014, el III Fòrum Català de Teologia i Alliberament. Però mentrestant, suggerim o invitem que durant aquest 2012 o el 2013 es convoquin Fòrums semblants per comarques o localitats de tot Catalunya. Ens cal estendre la idea, celebrar els avenços i acompanyar-nos en les dificultats, trobar-nos, constatar no sols en idees o en abstracte, sinó personalment que “som molts més dels que ens creiem”.»

Si avui t'has llevat sense dolor i tens salut,
ets més afortunat que milions de persones que avui estan
malaltes, que aquesta setmana no sobreviuran.

Si no vius en un país en guerra, si no estàs a la presó, ni vius
amb la por de la tortura,
aleshores ets més afortunat que 500 milions de persones.

Si pots anar a l'església, al Temple o seguir les teves creen-
ces sense ser perseguit,
tens més sort que més de 3 milions de persones en aquest
planeta.

Si tens menjar a la nevera, i roba a l'armari, i un sostre per
viure, i un llit per dormir,
ets més ric que el 75% de la població mundial.

Si tens uns estalvis i diner a la butxaca,
ja estàs entre el 10% més ric d'aquest món..

Si has vist els teus pares fer-se vells junts,
tens molta sort.

Si portes un somriure al teu rostre i ets agraït per tot,
ets benaurat perquè la majoria de gent ho pot fer i no ho
fa.

Si pots llegir això,
ets molt més afortunat que més de 2 mil milions de perso-
nes que no saben llegir.

Si pots donar la mà a algú i abraçar-lo,
aleara't. perquè la teva felicitat ja és molt gran.